

en lang debat om her tidligere i dag, er der intet som helst, der har ændret forudsætningerne fra dengang. Vi vidste dengang, der ville komme en økonomisk og monetær union. Det var derfor, vi fik en undtagelse om det.

Om forsvarspolitikken: Nogle siger, at EU-hæren er væk og borte. Det synes jeg er en meget dristig påstand. Det må jeg altså helt ærligt indrømme. Forsvarsministrene mødes fast nu. En EU-hærkonstruktion er sat på skinner, og hvis nogen tror, at den vil stoppe ved krisearbejde, om jeg så må sige, så er de meget, meget naive. Naturligvis er der også lagt i ovnen til mere end det.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Holger K. Nielsen: Hvis vi nu tager et af områderne, hvor det viser sig i praksis, at det, man frygtede, er det ikke blevet til, o.k., så har vi ikke noget problem på det område. Men hvis vi stadig væk frygter for, at det nu nok kunne blive resultatet på et tidspunkt, er der jo ingen grund til at pille ved forbeholdet på det område. Fair nok.

Men hvis det nu viser sig, som hr. Holger K. Nielsen selv i dag har sagt til Berlingske Tidende, at der faktisk er nogle områder, hvor det måske skævvrider og ikke er så hensigtsmæssigt, kunne man så forestille sig, at SF i sin politiske idéudvikling kunne sige: O.k., det var sådan set ikke tænkt til det område, men her vil vi sådan set godt overveje en anden dansk politik i stedet for bare at holde fast, selv om det er fuld af paradokser?

Jeg har lagt mærke til, at hr. Holger K. Nielsen flittigt refererer til udenrigsministeren i Tyskland og til forslaget om fleksibilitet. Er sagen om fleksibilitet ikke, at det i virkeligheden betyder, at nogle løber frygtelig stærkt fra os andre og efterlader os i en situation uden for indflydelse, og at vi står stærkere ved, at vi har et fælles traktatmæssigt grundlag, hvor alle landene er med?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er glad for, at hr. Holger K. Nielsen synes, at Det Radikale Venstre repræsenterer et eller andet blødt i dansk politik.

Jeg er også glad for, at hr. Holger K. Nielsen siger, vi skal være venlige ved hinanden. Så må han være fejlciteret i Berlingske Tidende i dag, hvor han beskylder regeringen for at svigte sit

løfte til befolkningen om en ny orientering i EU-politikken, der lå i det nationale kompromis, og han er citeret for at sige, at en del af det nationale kompromis skal være ny og langsigtet dansk EU-politik. Det løber Socialdemokratiet og De Radikale fra, siger Holger K. Nielsen. Det kan jeg forstå er en fejlcitering.

Det, jeg ønsker, er blot en anerkendelse fra hr. Holger K. Niensens side af, at visse af de elementer, der var og er i de fire forbehold, har udviklet sig i en retning, vi kun kan være tilfredse med. Det blev ikke så slemt, som vi havde frygtet, og den frygt var en af grundene til, at vi indgik det nationale kompromis. De skræmmebilleder, som blev sat op for os, og som også vi radikale var bekymrede for, blev ikke virkeliggjort, og derfor kan vi nu diskutere på et andet grundlag, fordi tingene har udviklet sig i en for os gunstig og beroligende retning.

Det var blot en anerkendelse af den udvikling, jeg gerne ville have fra hr. Holger K. Niensens side. Det kan jeg altså ikke få.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes faktisk, at det bidrag, som hr. Holger K. Nielsen leverede her for et øjeblik siden, var et bidrag, der burde have fået alle Folketingets partier til at klappe i de små hænder og bifalde holdningen, at den EU-politik, der føres, i så høj grad som overhovedet muligt skal have folkelig opbakning i de forskellige EU-lande, og at det nødvendiggør, at der kan være en forskellig udvikling og en forskellig forpligtelse over for EU-samarbejdet i de forskellige lande.

Vi har i Danmark haft den situation, at vi igennem talrige folkeafstemninger efterhånden har en fuldstændig delt befolkning. Det er ikke holdbart ud fra noget synspunkt, og der burde være en fælles forståelse for, at man dog havde den indgang til debatten, at man prøvede at finde større fodslog. Derfor kan jeg i virkeligheden ikke forstå den polemik, der udspandt sig som følge af de her vel grundlæggende holdninger, som kom til udtryk netop for et øjeblik siden, men det er et udgangspunkt, som jo også netop har tag i baggrunden for, hvorfor vi i Danmark har nogle undtagelser i forhold til den unionsudvikling, der ellers er foregået.

Vi stemte faktisk nej 2. juni 1992. Somme tider kan man næsten af diskussionen forledes til at tro, at det ikke var således, og at det ikke var således, at da vi skulle stemme om Maastrichttraktaten i 1993, var det faktisk på baggrund af, at vi fik et løfte om, at Danmark